

Liseli Genç

Ekim 2011
Sayı: 0

Yaşıyorsun, mücadele et!

İşçi Liseliler

"...Meslek lisesi memleket meselesi' diyen devlet, meslek lisesi öğrencilerini patronlara peşkeş çekiyor..."

sayfa 5

dünya kazan devrim keşçe

Şili'den Yunanistan'a,
Bangladeş'ten
Fransa'ya, Mısır'dan
İspanya'ya,
gençlik ayakta!

sayfa 6-7

Kim bu Liseli Genç?

sayfa 2

Kim bu Liseli Genç?

Sen, ben, biz. Hem hepimiz, hem de hiç birimiz. Yarış atı değil, rakip değil, yalnız değil, bir avuç değil, deli değil, uyuşturulmuş değil, sindirilmiş hiç değiliz. Hayatı ve evreni daha iyi anlamak, bir çıkış yolu bulmak için okuyoruz, araştırıyoruz, hareket ediyoruz. Sistemin bireye aşıladığı yalnızlığı yoldaşlık ve dayanışma içinde geri püskürtüyoruz. Sorgulayıp yolunda gitmeyen ne varsa değiştirmeye çalışanların bir avuç meczup olduğunu söyleyenlere bolca gülüyor, gençlerin madde bağımlılığıyla, faşizmle, ırkçılıkla, milliyetçilikle, cinsiyetçilikle kontrol altına alınmasına karşı duruyoruz. 'Evladım olaylara karışma' diyenlere 'Önce o bana bulaştı' diyor, el sallayıp selam ediyoruz. Gençliğe bir gelecek istiyoruz. Bültenin sanal hayatın gerçek olduğunu hiç ama hiç unutmuyoruz.

★ YGS, LYS ve benzeri tüm sınavların kaldırılmasını, isteyen herkese istediği alanda üniversite eğitimi görme olanağının sağlanmasını,

★ Emekçi ve yoksul aile çocuklarına eğitim kurumlarına yerleşmekten, barınma, ulaşım ve akademik olanakların kullanımına kadar pozitif ayrımcılık uygulanmasını;

★ Meslek liselerindeki kölelik sisteminin derhal kaldırılmasını, meslek lisesi öğrencilerinin sigortalanmasını, köle gibi sömürülmelerini engellemek için sendikalara üye olma haklarının verilmesini, ders müfredatlarında temel bilimlere, üniversite sınavlarında dezavantajlı konuma düşmeyecek ölçüde, daha fazla yer verilmesini;

★ Öğrencileri kişiliksizleştirmeyi ve pasifleştirmeyi amaçlayan, cinsiyetçi ve ayrımcı disiplin yönetmelik-

lerinin çöpe atılmasını;

★ Cinsel, ulusal, kültürel vb. her türlü ayrımcılığa son verilmesini;

★ Tüm özel dershanelerin, tüm vakıf (özel) üniversitelerinin, özel liselerin ve diğer özel eğitim kurumlarının işçi denetiminde kamulaştırılmasını;

★ YÖK'ün lağvedilmesini; özgür, eşit, bilimsel, parasız ve politeknik eğitim kurumları olarak işçi ve öğrencilerin denetimindeki Özgür Emekçiler Üniversitesini ve Özgür Emekçiler Lisesini;

★ Üretimle eğitimin iç içe geçtiği, gençlerin eğitimlerini alıp hayata hazırlanırken yaşamlarının en yaratıcı evresini buna uygun faaliyetlerle geçirecekleri, birden fazla alanda yetenek ve isteklerine göre kendilerini geliştirecekleri bir eğitim sistemini;

★ Eğitim sorununun kapitalist sistem içerisinde çözüme kavuşturulamayacağını, alternatifimizin kapitalizmin sınırlarını aşması gerektiğini, bu perspektifle sosyalist bir devrimle kurulacak işçi iktidarının özgür eğitim kurumlarının tek çıkar yol olduğunu

savunan gençleriz. Sen de aramızda yerini almak, başka gençlerle birlikte kendinin ve toplumun geleceğine müdahale etmek istiyorsan bize ulaş!

e-posta:

birliseligenc@gmail.com

<http://www.facebook.com/pages/Bir-Liseli-Genç/284778558201804>

internet sitesi: çok yakında...

twitter hesabı: daha da yakında!

İşsizlik ve geleceksizlik mi? Hayır almayıayım!..

Eğitim sistemi hangi tara-
fından tutsam çürümüş, hangi
tarafından tutsam derbeder.

İlköğretimden itibaren ha-
zırlanılan sınavlar, dershane-
lere dökülen paralar, üniver-
sitede okuyabilmek için şanti-
yelerde can veren öğrenciler,
dershanelerde madenci gibi
güneş yüzü görmeden çalı-
şan, milli eğitimde ise hakları
her gün gelen genelgelerle tır-
panlanan öğretmenler, atan-
mayı bekleyen öğretmenler...
Bu liste sayfalarca uzar. Fakat
en can alıcısı tüm bunların
hem kaynağı hem de sonucu;
beni karşısında bir kara delik
gibi bekleyen işsizlik, geleceksizlik.

Büyüklerimden duyardım
'Eskiden sadece üniversite sı-
navı vardı, lise mezunu oldun
mu da işsiz kalınmazdı.' diye.
Bu bahsedilen en az 25 yıl ön-
cesi. Ne değişti peki? Dünya
globalleşti, kapitalizm gelişti,
cep telefonları, bilgisayar, in-
ternet çıktı da refah mı arttı?
Yoksa emperyalizm dünyayı
savaşlarla talan etmeye de-
vam edip, kapitalizm insanları
yaydığı açlık ve yoksullukla
kemiklerini sıyrana kadar tü-
ketti de artan koca bir işsizlik
miydi?

Şimdiyse işsizlikle beraber
karşıma çıkan sınav sayısı da
artıyor. Öncelikle üniversiteye

gidebilmenin yolu olarak iyi bir
lise için sınava girdim, ardın-
dan şu iliğimi kemiğimi kuru-
tan üniversite sınavları var.
Üniversiteye gitsem harcı bir
şekilde yatıracam ve arada
açlıktan ölmezsem mezun ol-
duktan sonra sonu 'S' ile bi-
ten onlarca sınav girilmek için
beni bekliyor. Hepsine de gi-
receğim ki aman işsiz kalma-
yayım.

Sistem resmen emekçi,
yoksul ailelerin çocuklarının
üzerinde debeleniyormuş ar-
kadaş. Sanki herkes eşit ko-
şullardaymış gibi hepimizi
aynı sınava sokuyorlar. Aynı
sınava girdik ya adı da hemen
fırsat eşitliği oluyor. Zengin,
burjuva ailelerinin çocukları
okula başladıkları andan iti-
baren özel derslerle, kurslarla
sınavlara hazırlanıp en iyi ün-
iversitelere kolaylıkla girebi-
lirken, olmadı sınava rağmen
özel üniversitelerde okutulup
zengin çevreleri sayesinde
kolayca işe sokulurken, ders-
hane yüzü görmeyen pek çok
arkadaşım üniversite hayali
bile kuramıyor.

Bir de Kürt arkadaşların
anadilde eğitim sorunu var.
Yoksulluğun yanında bir de
yedi yaşından sonra öğren-
dikleri yabancı bir dilde eği-
tim görüyorlar. Diğer öğren-
ciler kadar hakim olmadıkları
bir dilde, diğer öğrencilerden

hep birkaç adım geride ama
'eşit' olarak sınava girip du-
ruyorlar. Hakkari'nin her yıl
üniversite sınavında sonuncu
olması tesadüf değildir o za-
man. 'Doğu'da çobandı ama
üniversiteyi kazandı.' diye ha-
berler çıkıyor her sene ama
hiç 'Ailesi para babasıydı ama
üniversiteye giremedi, şimdi
işsiz.' diye bir haber görme-
dim daha.

Bu saydıklarım herhalde
sadece Türkiye'ye ait sorun-
lar değil. Kapitalizmin ve onun
baş belası, olmazsa olmaz
işsizliğin olduğu her yerde
elemeci sınav sistemleri, pa-
ralı eğitim ve geleceksizlik var.
Esas mesele ben bu durumla
nasıl başa çıkacağım? Sınav-
lar girmekle bitmiyor, sınavlar
bitse (hatta hepsini kazansam
da) güvencesiz çalışma ve iş-
sizlik karşıma çıkıyor.

Tunuslu, Mısırlı, Şilili ve
Yunanistanlı genç kardeşlerim
var bir de. Aslında onlar bir
yol gösteriyor. Kendi hayatları
hakkında karar verenleri bir ti-
yatro izler gibi izlemeyi bırak-
tılar. Şimdi kendileri sahneye
çıkıp geleceklere için mücade-
le etmeye başladılar. Benim
de yapmam gereken onlar gibi
'Geleceğim artık benimdir!'
demek olmasın?

6 Nisan 2011

YGS sınavında şifreleme yapıldığının ortaya çıkmasının ardından liseli öğrenciler sokaklara çıktı. Öğrencilerin yaptığı eylemlerin en büyüğü 6 Nisan 2011 tarihinde Taksim'de düzenlendi. Okullarda ve sosyal ağlarda örgütlenen eyleme binlerce liseli katıldı. İstiklal Caddesi boyunca yapılan yürüyüşte "Eğitim sisteminiz batsın ÖSYM altında kalsın", "ÖSYM sınavı al başına çal", "Eğitim Hakkımız Engellenemez" sloganları atıldı. Eylemde liseliler adına ÖSYM Başkanı Ali Demir'e okunan mektupta, KPSS sınavının ardından YGS'de de şifrelerin ortaya çıkmasıyla hiçbir öğrencinin ÖSYM'ye güveninin kalmadığı vurgulandı.

10 Nisan 2011

Şifre oyununa karşı liseliler diğer illerde de sokaklara çıktı. Ankara'da Sakarya Caddesi'nde buluşan yaklaşık 100 liseli ÖSYM Başkanı Ali Demir ve Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu'yu protesto ettiler. Liseliler bu tür sahtekarlıklara karşı sessiz kalmayacaklarını belirttiler.

İzmir'de Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde toplanan liseliler adına yapılan açıklamada "Söyledikleriyle kendi içinde çelişen ÖSYM Başkanı Ali Demir'in açıklamaları Cumhurbaş-

kanı Abdullah Gül'ü tatmin etse de emeğiyle zorlu sınavda mücadele eden biz öğrencileri ne kadar tatmin edebilir?" denildi.

Adana'da yüzlerce liseli tarafından düzenlenen eylemde yapılan açıklamada "Bizler YGS 'ye kendi emeğimizle, şifresiz giren öğrenciler olarak yıllarca süren çalışmalarımızın, geleceğimizin, ailelerimizin binlerce lirasının bu tür aşağılık oyunlarla yok edilmesine sessiz kalmayacağız" denildi.

YGS şifresine karşı Van'da da liseliler tarafından protesto gösterileri düzenlendi. Yoğun katılımın olduğu eylem Adliye önünde yapıldı. Eylemde yapılan açıklamada yapılanlara sessiz kalınmayacağı belirtildi.

15 Nisan 2011

YGS'de şifre skandalına karşı günlerdir sokaklara çıkan İstanbul liselerinden öğrenciler 15 Nisan 2011 tarihinde de okullarını boykot ederek sokaklara çıktı. Sabah saatlerinde okula gitmeyerek Taksim Meydanı'nda toplanan liseliler buradan Galatasaray Meydanı'na bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Galatasaray Lisesi önünde toplanan liselilere üniversite öğrencileri, öğretim elemanları ve direnişteki Casper Bilgisayar işçileri de destek verdi.

20 Nisan 2011

YGS şifresine karşı alanlara çıkan liselilere yönelik baskılar arttı. Van'da YGS eylemlerine katılan liseliler gözaltına alındı, Adana'da eyleme katılan bir liseli müdürün odasına çekilerek "okuldan atılmakla" tehdit edildi ve son olarak Gaziantep'te bir liseli hakkında savcılık soruşturma başlattı. Foyası ortaya çıkan AKP hükümeti polisi, yargısı ve müdürleriyle kendisinden hesap soran liselileri engellemeye çalıştı.

15 Eylül 2011

Liselilerin şifre eylemleriyle kapanan eğitim-öğretim yılı, üniversitelilerin harç eylemleriyle açıldı. Yeni öğretim yılında "üniversite harçlarına zam yapmıyoruz" yalanının arkasından gelen harç tuzağı İstanbul'da yapılan bir eylemle protesto edildi. Altın ders alan öğrencilerin, dersin kredisi başına katkı payı adı altında har(a)ç ödemeye mahkum edilmesi Taksim'de öğrenciler tarafından protesto edildi. Taksim Meydanı'nda toplanan öğrenciler, "Öğrenciyi soy-mak harc'ınız değil" yazılı pankartla yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca "Öğrenciyi soy-mak harc'ınız değil", "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek" sloganları atıldı.

İstanbul'dan bir meslek liseli yazdı:

İşçi liseliler

Meslek lisesi öğrencilerinin derdi bitmez. Mesela meslek lisesi öğrencileri onikinci sınıfta staj zamanı geldiğinde fabrikalarda büyük haksızlıklarla karşı karşıya kalıyor. En basiti maaş ve sigorta... Bazı işyerlerinde patronlar, meslek liseli öğrencilere para vermeden ve stajını tamamlamadığı takdirde sınıfta kalacak olmasını fırsat bilerek bizi köleleştirmeye çalışıyor. Çoğu patron liseli arkadaşlarımızın sigortalarını başlangıçta açıyor ama bu sigorta ileride devam etmiyor. Ağır işler, sonu gelmez temizlikler... Stajyerin orada mesleğini yapması gerekirken patrona ayrıca ikinci bir hizmet veriyor. Oysa bir stajyerin mesleği neyse fabrikada onu icra etmesi gerekir, patronun özel işini

halletmesi değil!

Meslek liselerinde bilim yok. Yani sadece piyasaya ara eleman yetiştiriliyor, gençler bilimden uzak tutuluyor. 'Sen zaten geleceğin işçisisin toplumun bilgili, bilinçli bir bireyi olmana gerek yok.' diyorlar. Bilim derisi vermeyerek ve katsayılarla meslek liselilerin üniversiteye girmesi zorlaştırılıyor. 'Meslek lisesi memleket meselesi' diyen devlet nedense memlekete bilinçli gençler yetiştirmek yerine meslek lisesi öğrencilerini patronlara peşkeş çekiyor.

Oysa biz emekçi liseliler fabrikaları ayakta tutan en büyük etkeniz. Devletin meslek liseli arkadaşlarımıza verdiği zarar çok büyüktür. Öğrenciler oraya patronlara kölelik yapmak için değil her hangi bir mesleği öğrenip hayatını öğrendiği meslek ile kazanmak için gelmiştir. Yine aynı şekilde bir meslek lisesi öğrencisi o okula ağır ve sağlıksız bir iş ortamında düşük ücretlerle veya bedeva ve sigortasız çalışmak için değil, geleceğini garanti

altına almak için, sigortalı ve yüksek maaşlı, insan onuruna yaraşır, sağlıklı iş ortamında çalışmak için gelmiştir. Oysa milli eğitim bunun tam tersini biz emekçi liselilere uyguluyor. Patronları her türlü denetimden uzak tutarak bizi kapitalizmin ve güçlü sermayedarların kölesi yapıyor.

Bu gidişe dur demek için tek yol örgütlenmek ve patronlara kendimizi ve emeğimizin gücünü, alın terinin kutsal olduğunu ve isteklerimizi göstermektir. Ama bu o kadar da kolay bir şey değildir. Bizi geleceğin sessiz işçisi gören sisteme isteklerimizi örgütlenerek ve bilinçlenerek haykırabiliriz.

Türkiye'de üniversitelerin çoğunluğu sadece umut kapısı, işsizliği geciktirme deposu...

Yaklaşık 450 bin üniversite mezunu işsiz!

dünya kazan devrim kepece

Şili'den Yunanistan'a, Bangladeş'ten Fransa'ya, Mısır'dan İspanya'ya, gençlik ayakta!

Ekonomik krızın kasıp kavurduğu dünyamızda eğitimde kesintilere karşı öğrenciler ve onlarla birlikte öğretmenler büyük mücadelelere girişiyorlar.

Şili'de bir şehit verildi, genel grev ve öğrenci eylemleri bakanı yerinden etti

1981 de askeri cunta tarafından düzenlenen ve 1990 sonrası koalisyon hükümetlerince de kabul gören anayasada eğitim alanında kamusal iptal edilip okulların finansmanı yerellere devredilince, okulların çevresindeki gelir dağılımına göre verilecek eğitimin kalitesi belirlenir hale geldi. Özel okullar zaten belli bir kesimin gidebildiği yerler. Sözde kamusal eğitime ayrılan yatırımlar da son derece yetersiz ve öğretmenlerin gelirleri de oldukça düşük. Öğrencilere öğretim sürelerince devlet tarafından özel bankalar aracılığıyla verilen krediler faizleriyle öğrencileri borç batağının içine çekiyor.

Şili'de yakın zamanda eylemler 2006'da ulaşım yapıları zamların geri alınması, eğitime ayrılan bütçenin artırılması ve diktatörlükten kalma eğitim yasasının değişmesi talepleri ile başladı. Bu ilk hareket sınıfla ciddi bağ kurmadan sönmülense de 2008 krizinden sonra lise ve öğrenci hareketleri kaynaştı. Gençler öğretmenleri, işçileri ve ezilen Mapuche yerlilerini yanlarına çekmeye başladılar. Öğrenciler

grevdeki maden işçileri için eylemler düzenlediler.

Şili'de öğrenciler parasız eğitim ve özel okulların kamulaştırılması için ve bütçe kesintilerine karşı aylardır eylem yapıyorlar. Bu eylemlerde lise öğrencileri en ön saftalar ve bir de şehit verdiler. Eğitim ve sağlık hizmetlerinin kamulaştırılması, emeklilik reformu ve darbe anayasasının kaldırılması talepleriyle sendikaların 24 Ağustos'ta örgütlediği iki günlük genel grevin ikinci gününde on dört yaşındaki eylemci Manuel Gutiérrez Reinoso polis kurşunuyla öldürüldü.

Kültür Bakanı aylardır süren öğrenci eylemleri için "Bunların liderini öldürsek eylemler biter." demişti. Bakan azledildi ve ölüm tehditleri aldığı için polisin yoğun koruması altına alındı. Grev günü yapılan yürüyüşe altı yüz bin kişi katıldı. Şili'nin nüfusu ise on yedi milyon civarında. Eylemlerin ardından öğrencilerin öğrenim kredisi faizleri yüzde altıdan yüzde ikiye düşürüldü. Eğitim Bakanlığı'nı işgal eden öğrenciler bu bakanın da istifasını istiyorlar.

Yunanistan'da yedi yüz elli okul işgal altındaydı

IMF, AB ve AB Merkez Bankası'ndan oluşan 'Troyka'nın dayattığı bütçe kesintileri nedeniyle Yunanistan'da öğrenciler okulları kontrollerine aldılar. Yeni reform-

larla üniversiteler kayıksız kalacak ve bir kısmı kapanacak, okulu iki yıldan fazla uzatan üniversite öğrencileri kapı önüne konacaktı. Yeni yasaya karşı ülke çapında bin lisenin beş yüzünde işgaller var. Yaklaşık iki yüz elli fakülte ve yüksekokul da işgal altında, öğretim üyeleri iki günlük grev kararı aldılar. Yunanistan'da 30 Eylül'de yapılan eylemlerde ise işçiler ve öğrenciler İçişleri, Adalet, Sağlık, Tarım, Kalkınma ve Maliye Bakanlıklarını işgal ederek 'Troyka defol!' dediler.

Bangladeş'te öğrenci isyanı

Bangladeş'te Jagannath Üniversitesi'nde bir pilot uygulamaya geçildi. Bu uygulamaya göre üniversite tüm devlet ödeneğinden yoksun bırakılacak ve kendi finansmanını kendi sağlayacak. Mali özerklik nedeniyle üniversitenin harç paralarının yedi katına çıkması bekleniyor. Bunun yanı sıra elbette kaynak sağlamak için eğitimle ilgili her şey ticarileşecek, üniversite sermayeye doğrudan bağımlı hale gelecek. Bu uygulama topluma kabul ettirebilirse diğer üniversiteler de sıraya girecek. Bu düzenlemeye karşı binlerce öğrenci Bangladeş sokaklarını tutular, polisle çatıştılar, lastik yakarak yollara barikat kurdular. Üniversitede boykot sürerken hükümet durumun üstünü örtmek için okul 6 Ekim'e kadar açılmayacak diye açıklama yaptı.

Mısır'da işçiler, akademisyenler ve öğrenciler el ele

Mısır'da öğrenciler harç sisteminin öğrenciler lehine yeniden düzenlenmesini, eski rejimin rektörlerinin görevden alınmasını, yemek ve barınma imkanlarının geliştirilmesini, politik ve kültürel öğrenci aktivitelerine sansür uygulanmamasını talep ederek 13 Eylül'den 1 Ekim'e kadar oturma eylemi yaptılar. Bu eylemlerle üniversiteler kilitlendi. Kahire Amerikan Üniversitesi işçileri ise daha yüksek ücret, hafta tatili, güvencesiz işçi çalıştırılmaması, geçici işçilerin kadroya geçirilmesi, eylemler sırasında işten atılan işçilerin geri alınması ve fazla mesai ücretlerinin ödenmesi gibi talepleri karşılanana kadar süresiz genel greve çıktılar. Öğretim üyeleri de onlara destek için grev yapacak. Her üç mücadele de dayanışma içinde kol kola ilerliyor.

İspanya ve Fransa'da öğretmenler grevde

Madrid Bölgesel Yönetimi'nin aldığı üç bin öğretmen ve akademisyenin işten çıkarılması kararına tepki olarak eğitimciler 20 ve 21 Eylül'de grev yaptılar. Öğrenciler de onlara destek için derslere gitmediler. 28 Eylül'de Fransa'da on altı bin öğretmenin işten çıkarılmasına ilişkin karar duyurulunca yüz altmış beş bin öğretmen greve çıktı.

2008'de kapitalizm, ABD'deki büyük bankaların ve dev sigorta şirketlerinin iflaslarıyla birlikte bir beyin kanaması geçirmeye başladı. Şimdi bütün bir sistem komada. O günden bugüne dünya devletleri daha çok şirketin iflas etmesini engellemek için sürekli olarak piyasaya para akıttılar. Buna rağmen ayakta kalamayıp batan şirketlerin ve bankaların borçlarını üstlendiler.

Kapitalizm kendi krizinin bedelini işçilere ve halka ödeterek bu girdaptan çıkacağını düşünüyor. Bunun için dünyanın her köşesinde ekonomik ve sosyal haklara büyük bir saldırı var. Ama dünyanın dört bir yanında gençler ve işçi sınıfı 'Krizi biz yaratmadık bedelini de ödemek istemiyoruz!' diyorlar.

Diktatörlere güle güle

Bunun en uç örneği Arap ülkelerinde yaşanıyor. Geçen Aralık'tan beri Tunus, Mısır, Yemen, Bahreyn ve Suriye başta olmak üzere bir çok Arap ülkesinde mülksüzler, yani sıradan halk sokaklarda bir savaş veriyor. Şimdiye kadar iktidarı elinde tutan diktatörleri deviriyorlar. Onlarla beraber bu diktatörlerin etrafında yıllardır halkın kanını emen sömürücü bir azınlık da hedef tahtasına yerleşmiş durumda.

Kitlelerin en acil talebi diktatörlerin gitmesi ve diktatörlüklerin çözülmesi. İşçi emekçi halk bunların yerine gelecek demokratik bir düzen sayesinde toplumun işleyişi üzerinde daha çok söz sahibi olabileceğini düşünüyor. Halbuki doğrudan diktatörlük rejimleri altında yönetilmeyen 'demokratik' ülkelerde de aslında küçücük bir

zengin azınlığın hakimiyeti devam etmekte. Dolayısıyla Arap mülksüzleri diktatörlerin devrilmesiyle yetinmeyip daha ileri gitmek, toplumu baştan aşağı kendi kontrolleri altında örgütlemek zorundalar. Yani iktidarın burjuvaziden işçi sınıfının öncülüğünde halkın eline geçmesi gerek. Yani bir sosyal devrime doğru ilerlemeliler.

Bir yanda isyan bir yanda kontrol

İşte Arap devrimi henüz o aşamaya gelmese de tarihte birçok örneği bulunabilecek devrimler gibi şu an bir politik devrim olarak adlandırılmalıdır.

Politik devrimlerde iktidar sınıflar arasında el değiştirmez ama halk kitleleri eski rejimleri sokaklarda gösterilerle, grevlerle, silahlı mücadelelerle tasfiye ederler. Arap devrimlerinde halk, diktatörlere 'İstenmiyorsun!' dediğinde bu diktatörler gitmedikleri için eski rejimi diş ve tırnak ile parçalamaya kalkıyor ve devletin tüm kurumlarını hedef alıyorlar: ordu, polis, yargı, cezaevleri, siyasi partiler, eski yasalar, eski yöneticiler, hukuk sistemi, istihbarat teşkilatı...

Halk mahkum kılındığı yaşama isyan ederken emperyalizm ise çok uzun süre bu diktatörleri destekledi. Reform önerileriyle, düzenli geçiş stratejileriyle diktatörlere akıl verdiler. Artık bunların hiçbir şekilde tutunamayacaklarını anladıklarında ise devrimin ilerlememesi için orduyu ve bir takım muhalifleri devreye soktular. Ama hiçbir zaman gerçekten devrimin yanında olmadılar.

Arap devrimlerinin önünde kat etmeleri gereken daha çok yol var. Emperyalizmin ajanlarından ve kandırmacalarından, eski rejim artıklarından ve fabrikalardan toprağa her şeye el koymuş durumdaki kapitalistlerden yakayı sıyırmaları gerek. Bunu daha rahat yapmaları için de Avrupa'dan ve hatta bizim üzerinde yaşadığımız topraklardan onların sesine ses verecek gençler ve işçiler gerek. Arap ülkelerinin meydanlarını zapteden gençleri ve işçileri örnek alalım. Geleceğimizi tüccarlarla, para babalarıyla, fabrikatörlerle, toprak ağalarıyla değil onlarla birlikte hayal edelim.

Film eleştirisi:

Liseli Trotskiy!

2009 yılında gösterime giren Troçki (The Trotsky) filmi, sadece ismini duyanlara Ekim Devrimi'nin önderi Lev Trotskiy'i konu alan tarihsel bir film çekildiğini düşündürüyor. Ancak filmin Trotskiy'in kendisiyle pek bir ilgisi yok, ayrıca 1900'lerin başında değil 2000'lerin başında geçiyor.

"Troçki", kendisini Lev Trotskiy'in reenkarnasyonu (yaşama yeniden gelmek) sanan Lev Bronştayn isimli Kanadalı bir liseliyi konu ediniyor. Zengin bir ailenin çocuğu olan Lev küçük yaşta farkına vardığı bu durumun gerektirdiklerini harfiyen uyguluyor. Çok genç yaşta Marx, Lenin ve Trotskiy'in bütün kitaplarını okuyan Lev, Trotskiy'in "Hayatım" isimli kitabını rehber ediniyor, hayatının bir sonraki adımını bu kitaba bakarak görmeye çalışıyor.

Filmin başında Lev, babasının fabrikasındaki işçileri örgütleyerek bir grev düzenliyor. Ailesine düşündüklerini anlatıyor, ama ailesinden baskı dışında bir karşılık alamıyor. "Faaliyetleri" nedeniyle en son okuduğu okuldan atılıyor, babası tarafından yatılı bir liseye gönderiliyor. Ancak bütün bunlar kahramanımızın mücadelesini engellemiyor. Lev gittiği yatılı okulda, tıpkı ülkemizdeki liselerde olduğu gibi, öğrenciler üzerinde siyasi ve şekilsel baskı kuran, çoğu zaman için paralı eğitim sisteminin liselerdeki temsilcileri olan müdürlerden birisini hedefi olarak seçiyor. Müdür de, okuluna yeni gelen bu "garip" öğrenciyi hemen hedef tahtasına oturtuyor. Mücadelenin başlaması üzerine Lev, okulda bir öğrenci sendikası kurmak için kolları sıvıyor. Her te-

nesüfte bahçede bir yüksekliğe çıkarak konuşmalar yapıyor, liselilerle tek tek konuşuyor, ama bir sonuç alamıyor. Filmin bu bölümünde Batı ülkelerinde gençliğe aşılana apolitizmin ciddi bir eleştirisini görmek mümkün. Ülkemizde de kısmen başarılı "apolitik bir gençlik" projesinin gençleri ne kadar niteliksizleştirdiği filmin bu bölümünde çok iyi gözlemlenebiliyor.

Kahramanımız çabalarının işe yaramadığını görünce, arkadaşlarının bu durumuna neden olan şeyi sorguluyor: Kayıtsızlık mı? Bıkkınlık mı? Lev'in mücadelesini küçümseyenler ona gençlerin kayıtsızlık içinde olduğunu, Hiçbir şeye ciddi olarak eğilmediklerini, "bunlardan bir şey olmayacağını" (ne kadar tanıdık bir tepki) söylüyor. Ancak Lev gençlerin bıkkınlık içinde olduğunu, sistemin baskı ve geleceksizlikle gençleri bıkkınlığa sürüklediğine inanıyor ve bıkkınlığın devrimci bir şekilde değerlendirildiğinde isyana yönlenebileceğini düşünüyor. Bütün bunlar olurken Lev "Hayatım" kitabında yazanları takip etmeye devam ediyor.

Okul yönetimine karşı mücadele eden Lev, ısrarının sonucunda arkadaşlarını etkilemeyi başarıyor. Yönetime sunduğu taleplerin kabul edilmesi için eylem düzenleyen Lev'in arkası günden güne kalabalıklaşıyor. Sistemden bıkmış öğrenciler sokaklara çıkıyor (Tıpkı bugün Şili'de, Yunanistan'da, İspanya'da

aynı gençlerin sokakları doldurması gibi). Sonunda mücadele kazanılıyor, ama Lev bu okuldan da atılıyor, başka bir okula Lenin'ini aramak üzere yollanıyor.

"Troçki" filminin konusu ilk başta Trotskiy'le dalga geçiliyormuş hissi uyandırır da, sonuç tam tersi. Mizahi öğelerin yoğun olduğu film, bu mizahı politik eleştiri için kullanıyor. Kanada'daki eğitim sisteminden, işçi sınıfının koşullarına, "sosyalizme kadar birçok konu bu filmin "iğnelemesinden" geçiyor. Filmimiz mücadelede ısrarlı olunca her şeyin başarılabilirliğini bizlere anlatıyor. Ekim Devrimi'nden 92 sene sonra, devrimin ideallerini günümüzdeki bir liseli aracılığıyla anlatan filmin isim ve kahraman olarak Trotskiy'i seçmesi bir tesadüf değil. Gerek Sovyetler Birliği bürokratları tarafından gerek çağdaş kapitalizmin politik temsilcileri tarafından engellenmeye, çarpıtılmaya, yok edilmeye çalışılan Trotskiy'in devrimci inadı ve inancı, onu geleceğin devrimlerinde yolu aydınlatacak bir kızıl bir yıldız olarak hala güncel tutuyor. Bütün aksi çabalara rağmen 2009'da Kanada'da devrim denince akla hala Trotskiy geliyor.